

Ma tanácsülés dönt a szőregi autóbuszjárat ügyében

Lapunkban két alkalommal foglalkoztunk a *szőregi autóbuszjárat* útvonala megváltoztatásának problémájával. Kifogásoltuk, hogy a szőregi községi tanács végrehajtó bizottsága, illetve annak egyes tagjai *önhatalmúlag megváltoztatták a szőregi községi tanács döntését*.

A cikkünk indította vizsgálat eredményéről dr. Ábrahám Antal, a járási tanács vb elnökhelyettese le-
velben értesítette szerkesztőségünket. A hivatalos vizsgálat megállapítása szerint

a *szőregi tanácsülés határozatát törvénysértően változtatták meg*, és a községi tanács vb elnöke *hatáskörét túllépve helytelen intézkedést tett*.

A törvényesség biztosítása érdekében február 23-án, szerdán a községi tanácsülés napirendjén szerepel az Árpád utcai és a Petőfi utcai autóbuszközlekedés végleges rendezése. A tanácsülésen részt vesz az Autóközlekedési Vállalat képviselője, valamint a járási tanács vb építési- és közlekedési csoportjának szakelőadója is.

Új verseskötetek a költészet napjára

Költők találkozója olvasóikkal Szegeden

Egy sor új verseskötetet küldenek az üzletekbe a könyvkiadók április 11-re: a költészet napjára. Az újdonságlista tartalmas, szép kiállítású könyveket ígér; időrendben és a szerzők tekintetében egyaránt színes lesz a választék: Fazekas Mihálytól Komját Aladárig, s a mai költők doyenjétől, Gellért Oszkártól, az első kötetével jelentkező fiatal Bella Istvánig.

Hamarosan nagy példány-

számú prospektust jelentet meg a Könyvkiadók és -terjesztők Tájékoztató Központja a tavaszi könyvújdonságokról és a közelmúltban megjelent lírai kötetekről. A Szépirodalmi Könyvkiadó a költészet napján — József Attila születésnapjára emlékezve — Szegeden nagy-szabású költő-olvasó találkozót, irodalmi estet rendez majd fővárosi és szegedi lírikusok részvételével.

A járási tanács és a népfrentbizottság együttes ülése

Kedden tartott ülést a szegedi járási tanács a Haza-fias Népfrent szegedi járási bizottságával együtt.

Elsőként a tanács és a népfrentbizottság együttműködésének tapasztalatairól szóló beszámolót vitatták meg a tanács tagok, népfrentbizottsági tagok Kallós István járási népfrenttitkár referátuma alapján.

A beszámolót igen élénk vita követte; a felszólalók az együttműködés módseiről, tartalmi kérdéseiről szólnak. Elhangzott, hogy a kommunális feladatok mellett a politikai felvilágosí-

tó munka is kerüljön az együttes tevékenység középpontjába. Végül az együttes ülés a beszámolót elfogadta, s megfelelő határozatot hozott.

Ezután az *ásotthalmi tanács* munkájáról hangzott el beszámoló, melyet Sági János, községi vb-elnök ismertetett. Majd a *határ-ország és a lakosság kapcsolatairól* Mohos Imre őrnagy, járási tanácsag tartott tájékoztatót. Kiemelte, hogy a szegedi járásban igen jó az együttműködés a határ-ország és a helyi szervek között.

szörnyet láttam, amely a Notre Dame tetejéről kaján tekintetével uralkodik Párizson.

Jákról Szentgotthárdra vezetett az utunk. Az út mindenfelé hatalmas, jól megművelt szántóföldek, a termelőségvetkezeti csoportok udvarán nagy libasereg, a tarlókon hatalmas disznósorok és a karamokban gondozott üszők, tinók tüntek a szemünk elé. Szentgotthárdon a *selyemgyárat* néztük meg. Önműködő gépek tekerik fel csövekre a rendkívül finom selyemszálat, s csövekről legörgetett pedig széles, hosszú egysoros rétegbe rendezik a különböző gépsorok. Onnan az anyag a szövőgépbe kerül, amely *automatikusan* végzi el azt a műveletet, amelyet valamikor anyáink és nagyanyáink két kezük és két lábuk állandó és váltogatott használatával mellett végeztek el. Ha jól emlékszem, több mint 600 gép működik egyszerre Szentgotthárdon a nagy szövőcsarnokban. Mind-egyik mellett ott áll és őrködik egy munkás, rendszerint nő, de vannak férfiak is. Ők vigyáznak arra, hogy kellő időben igazítsanak a gépen.

Elképzelhetetlenül érdekes az ilyen nagy szövőcsarnoknak a megtekintése, de még elképzelhetlenebb a *zaj*, amit a különféle gépek okoznak s amely reggel kezdődik és 8 óran keresztül tart. Ahogy néztem ez a hatalmas, több százra menő embersereget, amelynek mindegyike nagy figyelemmel és ráteremttséggel állott helyt a vártán, arra gondoltam, hogy bizony itt a mindennapi kenyérért bőségesen kell fizetni. Egy kis flgyelmetlenség, egy kis tévedés, egy-két szükségtelenül elejtett szó és már hiba van a szövetben. Az ellenőr pedig rendkívül gondos, orra hegyére tűzi a szemüveget, nézi a kész anyagot, minden apró hibát megtalál és ha hiba van, ezért a munkát vonják felelősségre és a selejtért levonnak a fizetésből. Természetesen, ha a szövés kitűnő és teljesen hibátlan, akkor a prémium nem szokott elmaradni. A *szövőmunkás nemcsak kézzel dolgozik, hanem főleg az eszével és az idegrendszerével* és talán az utóbbiakkal többet, mint az előbbivel. Ezeknek a használatánál az egyformaságot is tekintetbe kell venni, amely az érzékszervek és az idegrendszer működését erősen befolykoztatja. Ami sokszor ismétlődik, megszokottá válik és az éberséget erősen csökkenti. Pedig ha valahol, akkor itt igazán szükség van erre és ennek az éberségnek a fenntartásához az idegrendszernek fokozott munkát kell végeznie.

Amikor láttam a selyemszövésnek gépekkel felfokozott hatalmas termelési menetét, *gyermekkorom emlékei* elevenedtek meg bennem, amikor mindezt mi otthon házi-
lag végeztük el, részben kenderfonalból, részben pamut-fonalból, ami a falu vegyeskereskedéséből került a házba. Minden megvolt otthon, a *csőllőkerék* fából, a *csövek* szintén fából, a szövőszék fából, a *vetelő* fából, a *nyist* gyapjú-

Emberetek, akik vért kaptak

— Mórahalmon százötven-hárman adtak vért a minap, kitűnő eredmény — mondja a véradóállomás szervezője.

— A múlt héten a színészek közül húszan, a tervező irodán pedig negyvenen segítettek önkéntes véradásukkal a gyógyító munkát.

A véradómozgalom ma már igen elterjedt: üzemek, intézmények dolgozói, a falvak lakói egyre nagyobb számban vesznek részt benne, s akik vérüket adják, tudják, hogy nemes tettük sok ember szenvedését enyhíti, nemegyszer életet ment. Három olyan beteget látogattunk meg, akiknek gyógyulását az utóbbi időben jelentős mennyiségű vér alkalmazásával segítette elő az orvosi tudomány.

Együtt a család

F. J. még fiatalember, harmincöt éves csupán, tsz-tag, hónapok óta fekszik súlyos betegen. Vérében nagymértékben megsaporodtak bizonyos káros anyagok, (két esetben volt műveke kezelése), s egészsége érdekében jelentős vércserét kell nála alkalmazni.

Látogatói vannak éppen: az édesapja, a felesége, a sógornője és a szomszédja. Mind a négyen vért adtak, mielőtt a látogatáson megjelentek.

— Természetes — mondja az apa —, hiszen mi igazán tudjuk, hogy a vérre milyen nagy szükség van a gyógyintézetekben.

A beteg magyarázatként teszi hozzá:

— Az én esetem különösen érdekes. Olyan vércsoportba tartozom, amely a legritkábbban fordul elő. December eleje óta több mint tizenkét liter vért kaptam, legutóbb Szegeden kívül három városból, Hódmezővásárhelyről, Szentesről és Békéscsabáról tudták csak biztosítani azt a mennyiséget, amelyre éppen szükségem volt. Most a gyógyulás útján vagyok már és

tudom, hogy az életemet köszönhetem sok-sok névtelen véradónak.

Együttérzés

K. I. 74 esztendő plébános súlyos műtéten esett át a közelmúltban.

— Az emberi együttérzés egyik legnemesebb megnyilvánulása az önkéntes véradás — mondja. — A magam esete is bizonyítja a Vöröskereszt áldásos munkáját. Betegségem alatt már eddig is több liter vért kaptam. Felgyógyulásom után sokat fogok erről beszélni az emberek között.

Általános iskolai tanár T. L. Még csak 32 éves, de betegsége miatt már 1964 óta nyugdíjas. Gyermekkor óta hemofilias (vérékenységre rendkívül hajlamos), életét teljes egészében a másoktól kapott vérnek — s természetesen a gondos orvosi kezelésnek — köszönheti.

„Megmentett”

Ezeket mondja el:

— Emlékszem, kilenc éves koromban kihúzták egyik fogamat, ami elindított egy három hétig tartó erős vérzést. A gyermekklinikára kerültem akkor, nem tudták csillapítani a vérzést, állandóan pótolni kellett a vérvesztést. Volt akkor is néhány véradó, akikre támaszkodhatott a klinika. Ezeket már mind behívták akkor, azután a rokonaim is adtak vért, kezelőorvosom, s az ápolónők is. Szinte teljesen reménytelen volt az állapot, mégis megmentett a vér, mert végül is megszűnt a vérzés.

— Tizenhat éves korom óta évenként jelentkeztek belső vérzéseim is, főleg vesevérzés. A különböző gyógyintézeteknek, főleg a szegedi klinikának szinte állandó lakója lettem, össze sem lehetne számolni, mennyi vért kaptam.

— Olyan a betegségem, hogy 1960 óta — megszakításokkal — évenként 80–120 napot vagyok intézeti kezelés alatt. Van úgy, hogy csak

pár napig, de néha négy-öt hétig is naponta kell kapnom friss vért, illetve az utóbbi időben vérplazmát. Csak én s a hozzám hasonló betegekben szenvedők tudják, még ilyen állapotban is mennyit jelent a szervezett véradómozgalom kiterjesztése.

Tiszteletet érdemeinek

Százakról lehetne még írni, akiket a véradók áldozatkészsége gyógyított meg, adott vissza a családnak, a társadalomnak. (A napokban egy súlyos közlekedési baleset sérültjét is több liter vér átvitelével lehetett csak életben tartani.)

Tiszteletet és még fokozottabb megbecsülést érdemelnek tehát a véradók, akik lehetővé teszik, hogy mindig kéznél legyen, a legválságosabb pillanatokban is rendelkezésre álljon a gyógyító, életet adó vér.

Kondorosi János

SIMÁNDY JÓZSEF JUBILEUMÁN

A napokban ünnepelték a budapesti Operaházban *Simándy József* Kossuth-díjas, kiváló művészünk 25 éves operaházi tagságát. E jubileum alkalmából nagyon szépen emlékezik meg a *Film Színház Muzsika* is ez évi 7. számában, melyben a cikkíró többek között így ír: „... Negyedszázada lett Simándy József az Operaház tagja, előbb a kórusé, a tenor kettő szólamában. Majd ő lett — a magánénekesi, tenor egyben — az új meg új főszerepeket meghódító, egyre elmélyültebb, s mind emlékezetesebb élményeket szerző tenoristája dalszínházunknak...”

Nem akarunk ünneprontók lenni, de valahogyan úgy érezzük, hogy ezen szép jubileum alkalmából adott interjújában valószínűleg elfelejtette a művész (avagy a cikkíró) megemlíteni, hogy ebből a 25 évből egy hónap híján két évet (1943. szeptember 1-től — 1947. augusztus 31-ig) a szegedi színháznál töltött, s itt vált tulajdonképpen szólénekekké „magánénekesi tenor egyben”.

Népművelési tájértekezlet Szegeden

Tegnap délelőtt három megye; Bács, Békés és Csongrád, valamint Szeged város főhivatású népművelői részére kétnapos tájértekezlet kezdődött Szegeden a megyei tanács székházában. A tanácskozás első napján elméleti problémákkal ismerkedtek a résztvevők. A megnyitó előadást dr. Horuczi László egyetemi adjunktus tartott, *Harc a burzsoáz eszméleti áramlatok, az imperializmus fellazítási politikája ellen* címmel.

Délután a mintegy száz-húsz résztvevő *Bezzérdy* István könyvtárigazgató vezetésével a Somogyi-könyvtárban tett látogatást. Este a Szegedi Nemzeti Színházban a Pillangókisasszony előadását nézték végig.

Az értekezlet ma szemináriumi foglalkozásokkal folytatódik. A konzultációkat Bodnár István, dr. Káray Ferenc, a Népművelési Intézet munkatársai és Kirschner Márton, a megyei könyvtár igazgatója vezeti.

A sárvulkánoknak a feltérési helye még jónéhány esztendővel ezelőtt sok helyen volt látható. Tudomásom szerint ma csak egyetlen ilyen feltérési hely van épségben és ez az aranyháza a belső tó alsó nyugati szöglete fölött. Itt szikladarabok közé zárva, ma is szépen látható az a hely, ahol valamikor víz tört fel a földből és folyt le a belső tó felé. A félsziget alsó csücskéiről felénk tekintgetett a *Csúcs-hegy* és ennek tővéől a már régen leszűrtet *leven-dula mező*. Ennek a helyén még jónéhány esztendővel ezelőtt bozótos, bokros, köves, természetlen *birkalagelő* volt. Dr. Bittera Gyula barátom és tanárképző kollégám volt az, aki 30 esztendővel ezelőtt ezt a területet bérbevette, megműveltette, levendulával és mandulafákkal ültette be, s az addig kietlen, köves hegyoldalt Európa legszebb levendula telepével változtatta.

A *szántódi kompon* a Balaton másik oldala, majd *Lellén* keresztül folytatva az utat *Kaposvár*, s végül *Pécs* s a Mecsek következett. Aznap délután egy órát *Mohács*on időztünk és este, már *Szegeden* az egyetem Dugonics téri épülete előtt bezárult a kör...

Elmúlt négy ragyogóan szép nap és egy kirándulás, amely tele volt szépséggel, érdekességgel és a tanulságoknak véghetetlen sokaságával. Életemben sokat utaztam, voltam Ausztriában, Németországban, Olaszországban, Angliában, Franciaországban, Indiában, Romániában, Csehszlovákiában, Bulgáriában és Amerikában. Sok szépet láttam, sokat okultam, de mindenünne azzal a tanulsággal és azzal a lelkiállattal tértem vissza, hogy Magyarországnál szebb ország nincs. Ezt a meggyőződésemet és hitvallásomat erősítette meg ez a kirándulás is, amelyben bejártam azokat a dunántúli tájakat, melyek tele vannak szépséggel, értékkel, emlékekkel és gazdasággal. Külföldi utaim alatt és itthon is többször hallottam, amikor valaki azt mondta, hogy ugye nekünk ilyen, vagy amolyan nincs. Amire azt feleltem hogy *nekünk is van*, sőt talán szebb is és jobb is, csak az a baj, hogy te is és én is *külföldön megnézzük sok olyant, amit otthon nem szoktunk megnézni*. Természetesen ez az út, és minden Magyarországon megtett út, fenyésendemonstrálja azt is, hogy hazánk a népek országútja volt és mint ilyen sokszor megaposták, sokszor felégették, sokszor kifosztották és elpusztították. Ezért nincsenek kincseink, nincsenek ritkaságzámba menő emlékeink, amelyek messze századok elejéről tekintenek reánk, de *van bőségesen és változatosan termő, aranyat érő földünk, vannak gyönyörű tájaink, van eszünk és van munkás két kezünk*. De, ha valaki erre rá akar jönni, ezen el akar gondolkodni és erről meg akar győződni, annak körül kell néznie ebben a szép hazában, annak látnia kell tájainkat, városainkat, üzeminket, s ezekben a dolgozó embereket, s ezeket ott, ahol dolgoznak és úgy ahogy dolgoznak...

VEGE